

Előrebocsátott megjegyzés:

A **/Csillagos hajnalon.../** formájú beszúrárok a szöveget kísérő, korabeli slágerekre, nótákra utalnak.

Az ember paródiája.

Prológ.

Új operettet, írj operettet, hallani, hallani egyre,
vagyik a néző, szomjas a néző, vagyik az új operettre.
Ha téma nincs, merítsünk nagyjainktól,
ezt teszi hazánk számos nagy fia,
csodákat művel minden régi művel
a friss, rugalmas dramaturgia.
Az ötlet nem rossz, jó e kis tanács
és társszerzőnek itt van ím Madách.
Pattant az ötlet osztályunk agyából:
írjunk operettet a "Tragédiából".
S ím készen áll "Az ember paródiája",
mint osztályunk adoma-vívmánya.

I. szín. (A mennyben.)

Beszélő: Sugárzó, színes meteorok szállnak,
kavarog, fortyog az egész világ,
de jó az Úr és megteremti bölcsen
a csendes békét, lágy harmóniát.
Az első színben nagy dolgok történnek,
a mindenség ebben életre kel,
erről szól nekünk most e röpke ének,
amit Gábor arkangyal énekel:

Gábor: **/Csillagos hajnalon.../**

Csillagos hajnalon eljöttem hozzád,
elmesélni néked milyen a mennyország,
gyönyörű pillanat, melyet lent láthatsz,
elkészült a világ, s fenemódra vágdat.
Középen ül az Úr trónusán,
s nevet az angyalok kórusán,
egy hét alatt lett készen hatalmas műve,
aki ezt nem hiszi, magam vágom fűbe.

Beszélő: Az angyalok kara dicséri az Istent
és az alkotását, amit hallunk itt fent:

Angyalok: **/A ringlispíl az körbe jár.../**

A földgolyó, a földgolyó az körbejár,
szinte szédül bele a fejünk,
mindig forog, mindig forog, meg nem áll,
jól csinálta ezt a mesterünk.
Egy év, száz év és mindig forog még.
A földgolyó, a földgolyó az nagyszerű,
igazán csodálatos egy mű.

Beszélő: Az angyalok sorba az Úr elé állnak
és fülébe minden jókat kiabálnak.
De ott áll Lucifer a kétkedő agyú,
kél az Úr lelkében rögtön sanda gyanú,
s megszólal így szóval:

Úr: **/Ne nézzen úgy rám.../**

Ne nézzen úgy rám a gunyoros szemével,
a művet bántani, jaj nem szabad.
Ne legyintgessen e hangra a kezével,
mert én úgy megcsapom, hogy megszakad.
A sok-sok gáncsot én el nem feledem,
haragszom önre, kimondom kereken, gyerekem...

Lucifer **/Nem hiszek a szerelemben.../**

(közbevág): Nem hiszek a te művedben, hogy örökké tartson,
nem hiszem, hogy sírig tartó boldogságot adjon,
nem hiszek én semmiben már ezen a világon,
mert az ember gyarló fajta, nem sok öröme lesz rajta,
azt én garantálom.

Úr: **/Halálos méreg.../**

Halálos méreg a sziszegésed,
de vélem nem fogsz packázni te,
elűzlek innen, ezt nem is hittem,
hogy angyalok közt Sátán terem.

Lucifer (folytatva):

Nem remeg a Sátán haragod látván,
nagy az én erőm, s diadalma lőn,
csak egy kis helyet adj.
Talpalatnyi hely kell, csak ennyit rendelj,
elég ennyi csak, s a világot
megdöntöm, meg biz én.

Úr (folytatva):

Lent vár az Éden, még nem oly régen
alkottam benne két almafát,
birtokold azt ott és kezd a harcot,
örül szívem, ha szemem nem lát.

Lucifer: **/Fehér az akácfa.../**

Ez fukar ajándék, így kicsit a játék veszélyes,
uraságod kissé bizony szeszélyes.
Ám nem bánom, ha zsugori, ha kényes, fölényes,
megmutatom még én, győzelem a végén enyém lesz!

Beszélő: Íly szókkal Lucifer ok nélkül balra el,
megszólal egy angyal boldogan erre fel:

Angyal: Forr a vérünk, mint a must!
Szférák! Halljuk a ritmust!
/Zene: Forró ritmust dobol a vérem.../

II. szín. (Az Édenben.)

Beszélő: Lenn az Édenkertben gyönyörű az élet,
Ádám után Éva immár élővé lett.
Ádámnak öröme most már határtalan,
bordájából nő lett, tehát nem pártalan,
Egymást átólva sétálnak csendesen,
de megszólal Ádám:

Ádám: Szomjazom kedvesem!

Éva: Ott van az almafa, majd szakítok egyet.

Ádám: Az alma tiltva van, vegyél inkább meggyet.

/Alma a fa alatt.../

Alma a fagallyon, nyári piros alma.
Megtiltották, hogy egyet is vegyünk róla.
Megtiltották, pedig de nagyon jó vóna,
hogyha a kezünkben lehetné az óma.

Beszélő: Zúg az erdő, zúg az Éden és mire elhallgat,
Lucifer nőtája kelt bennünk borzalmat:

Lucifer: **/Ördög vagyok.../**

Ördög vagyok, lent lakom a pokol fenekén,
ha a falra felfestenek, megjelenek én.
Gonoszság van a szívemben, féljeteK nagyon,
mert én ezt a két új embert bűnre csábítom.

Beszélő: Munkába lép Luci, a dolgot már pedzi,
Évát íly szavakkal csábítani kezdi:

Lucifer: **/Asszony, asszony, csókos asszony.../**

Asszony, asszony, csókos asszony, karcsú rózsaszál,
téged minden földi lélek messziről csodál,
szépségedhez, kellemedhez tudás kellene,
itt az alma, tépd le gyorsan és harapj be}e.

Éva: **/Nem szabad..../**

Nem szabad! Nem szabad!
A Jóistenke megtiltotta, nem szabad!
Hogyha ezt megteszem
az édenkerti nyaralásunk megszakad..

Lucifer (folytatva):

Nem szakad meg, én mondom ezt Lucifer,
tudod jól, hogy mindig az nyer, aki mer,
tétovázni nem kell itt az angyalát,
no, tépd le hát!

Éva (folytatva):

Nem merem. Nem merem.
Ha letépek egy Cherub gyorsan itt terem.
Összevész énvelem
és mihamarabb kivültesz az Édenen.

Beszélő: De Lucifer tovább csábítgatta Évát,
ígért neki tudást és kincset egy vékát,
míg végülis győzött szavának hatalma
és Éva kezében ott van már az alma.
Csendes méltósággal éppen itt jön férje,
s kérdő tekintettel mered a ne}ére:

Ádám: **/Eresz alatt fészkel .../**

Eresz alatt fészkel a fecske,
mi van a kezedben menyecske?

Éva (folytatva):

Nyári piros alma, bo-bo-bo-borízú,
kóstolja meg milyen jóízú.

Beszélő: Ó, szerencsétlenek! Mi lesz most véletek?
A tiltott gyümölcsből miért is ettetek?

Íme tetteteknek jön is már az ára,
nézzetek a Cherub lángos pallosára.
Mi félrevonulunk - nézzük mi lesz ebből.
Így dörög a Cherub:

Cherub: Mars ki az Édenből!

Ádám-Éva: **/Nem, nem, nem.../**

Nem, nem, nem,
nem, nem, nem,
nem megyünk mi innen el,
míg minket a házigazda bunkósbottal ki nem ver!

Beszélő: Ilyen makacsságra közbeszól az Úr is
és az amit dörög nem valami muris:

Úr: Ejnye fiam Ádám! Jártatod a szádat?
Kuttyateremtette - szedd a sátorfádat!

Ádám: **/Gyere szerelmem.../**

Gyere szerelmem és indulunk máris,
a bánásmód nagyon brutális,
itt nem maradunk tovább bármi is lesz,
jegyezd meg ezt.
Házat csinállok és élünk, mint régen,
nem kell nekünk most már az Éden,
s karomba zárlak téged, ha jön az éj,
így lesz ne félj.

III. szín. (Az Édenen kívül.)

Beszélő: Zordon, sziklás vidék, amelyet most látunk,
még látásától is megborzong a hátunk.
Ádám egy sziklán ül, maga elé bámul,
s kunyhójára gondol, mit kell csináljon fábul:

Ádám: **/Nincs cserepes tanyám.../**

Nincs cserepes tanyám, sem szűröm, sem subám nékem.
Magamra maradtam, bezárult a bűvös Éden.
Nincs más hátra dolgozni kell,
így talán lesz némi siker, szerencse,
mit csináljak, ami nékem most örömet szerezne?
Építetek egy vázat és egy csinos házat erre.

Kar: **/Édesanyám, ki a buszár, ha én nem.../**

Nem valami jó dolga van Ádámnak,
mert házat kell építeni magának.
Az Édenkert nagy kapuja bezárva, bezárva, de bezárva,
mért hallgatott Luciferre az árva!

Ádám: **/Nem jó, nem jó. . . /**

Nem jó, nem jó a tilalomnak ellene szegülni,
nem jó, nem jó a csábító beszédének felülni,
az almától én valami csodálatosat vártam,
egyet megharaptam, csak buta maradtam,
hej, de csúnyán megjártam!

Beszélő: Míg Ádám a szörnyű munkájában hevül,
Lucifer a balról gyorsan előkerül.
Ádám szemrehányó pillantást vet rája

és ily szókat mormol Luci felé szája:

Ádám: **/Tiki-tak ketyegő kicsi óra.../**

Lucikám, ne tagadd, te csináltad
nekem ezt a keserveket itt,
a tudást, az erőt te kínáltad,
hazudtak az ígéreteid.
Most a gyötrellem vár, a robot,
szavad ily galibát okozott,
gonosz vagy te Luci, gonosz egy apuci
és a bajt még tovább fokozod!

Lucifer: **/Tengerész, ó szívem tengerész.../**

Ádikám, e kis baj semmi még,
sok keservet mér még rád az ég,
szenedni fog az ember,
ellene tenni nem mer,
el fog veszni az egész emberiség!

Ádám: Mit beszélsz, hogy még több baj szakad rám
és szenvedések része lesz utódom?

Lucifer: Menj a kalibádba és aludj el Ádám,
s borús jövődet én megmutatom.

Ádám (horkol)

Lucifer: **/Jártam ablakid alatt .../**

Elpihent most csendesen az emberiség atyja,
lelkét furcsa kételyek garmada áthatja,
aludj Ádám, álmodjál, senki sincs már ébren,
végig foglak vezetni az emberiségen!

IV. szín. (Egyiptom.)

Beszélő: Ádám az árva, furcsa az álma,
Lucifer oldalán Egyiptomban jár ma.
Nincs itt a tehénnek egyiknek sem járma,
s élnek az emberek jobb életre vágyva.
Ádám, kinek nem volt háza,
vagy ha volt hát kalibája,
most meg vígan kajabálja:

Ádám: **/Én a pásztorok királya.../**

Én, Egyiptom nagy királya hetvenedik Ramszesz,
egy piramist építtetek, amely igen nagy lesz.
Tulajdonomban rabszolgák bús tömege vagyon,
ezt a társadalmi formát szeretem én nagyon.
Uralkodom a szolgákon, egy fáraó így tesz,
az én nevem, az én nevem,
hetvenedik, hetvenedik Ramszesz.

Beszélő: Ádám Egyiptom királya,
van neki sok rabszolgája,
s a Níluson sok-sok gálya
mind a piramist szolgálja.
Nincsen Ádámnak aggálya,
hogy készen lesz a gúlája,
de nézzük most szolgálhadát,
s halljuk a rabszolgák dalát:

Rabszolgák : **/János legyen.../**

Zúg az agyunk, mert rabszolgák vagyunk,
nagy piramist csinálunk.
Kár itt a szó, nem hall a fáraó
hiába kiabálunk.
Egy helyett, milliók nyögjenek, ez bizony nem remek,
ez nem az ideálunk.
Zúg az agyunk, mert rabszolgák vagyunk,
nagy piramist csinálunk.

Beszélő: S a szolganép közt itt van újra Éva,
személye, bája, kecses, megkapó,
elfeledve már Ádám minden célja,
feléje zeng a bűvölt fáraó:

Ádám: **/Gyere, ülj kedves mellém.../**

Gyere ülj kedves mellém,
a mélységből felkelvén,
legyét egy-kettő az én arám.
A piramis lesz házunk,
Nílusban ladikázunk,
gyere gyorsan hát te drága lány.

Éva: **/Tempico. . . /**

Fáraó, fáraó,
minden élet párba jó,
elmegyek én veled,
megyek kis bohó.
De nyisd csak szemed ki jól
és nézz szét magad körül,
minden panaszra szól,
itt senki sem örül - ó,
egy miatt millió
nyomorogva szenved ó,
így se jó, nem bizony,
hidd el fáraó !

Beszélő: Éva szavainak Ádám hitelt adott,
fel is szabadított gyorsan minden rabot,
majd megundorodva a rabszolgaságtól
Luciferhez fordul, szava ég a vágytól:

Ádám: **/Bécsi vér keringő/**

Menni kell, menni kell,
vezess el új útra Lucifer!
Szaporán tűnjünk el,
oda hol bíztat a siker!

V. szín. (Athén.)

Beszélő: A szín Görögország, templom és piactér.
Ádám Miltiádesz, a híres fővezér.
Harcolni van távol, s míg az ellent öli
egy demagóg fejét elvesztésén töri:

Demagóg: **/Mit tegyek.../**

Mit tegyek, hogy Miltiádeszt a nép ölje meg,
s utána hamarosan én legyek a főkorifeus?
Úgy teszek, felizgatom hamar a népeket
és rárogyasztom én a kék eget,
melyben ül a Zeusz.

/Forró ritmust.../

Polgártársak! Tudni kell ám ezt,
elvesztettük mi Miltiádeszt,
nincs már ember, aki előnkbe áll.
Áruló lett a fővezérünk,
ómiatta csorog a vérünk,
nincs más hátra: jutalma csak halál!

Nép: /folytatva/

Vesszen el, ki szembefordul,
a nép hatalma törj e szét!
Üssük le a fejét, szúrjuk ki a szemét,
vegyük el az életét!

Demagóg /folytatva/

Látom én, hogy sikerem nagy,
Miltikében a vér megfagy,
s ki hős volt bűnösként remeg,
szavam íme ezt tette meg,
bevégni ezt az életet,
halál neked!

Beszélő: A hálátlan nép Ádám ellen fordul,
halált kiált fejére, csúf halált.
Ádám szomorún Luciferre mordul,
Göröghonban várt üdvöt nem talált:

Ádám: **/A két szemét még most is látom.../**

A nép dühét jól felcsigázták,
hírem s nevem porig alázták,
hiába hír, dicsőség, minden,
jó Lucifer, menni kell innen.
Árva kobakom lehull a sárba,
leüti őt, a zord bakó,
Göröghonban is csalódtam mára,
gyerünk oda, hol vigadni jó.

VI. szín. (Róma.)

Beszélő: "Kéjt veszt, ki sok kéjt szórakozva kerget"
mondotta nagy költőnk: Vörösmarty Mihály.
Rómában nem így áll:

Hang: Carpe diem! Igyál!

Beszélő: Lucullus lakoma folyik e lakásban,
nincsen itt már mérték evésben-ivásban.
Ádám az asztalfőn serlegét emeli,
s közismert bordalát emígy énekeli:

Ádám: **/Bánk bán: Bordal./**

Ha férfi lelkedet egy nőre föltevéd,
e föltevés remek vad vágyat olt beléd.
Mert jó a vágy, ha szép a nő és kéri csókodat,
s a csókra válaszként tüzes, érzéki csókot ad.
A bor, a csók, a dal, az ember mást nem akar.
Éljen a mámor és a kéj, minden bódító szenvedély,
boldog leszel, csak ennek élj!

Kar: (folytatva)

Igyál! Igyál!
Éljen a mámor és a kéj, minden bódító szenvedély,
boldog leszel, csak ennek élj!

Beszélő: De Ádám nincsen itt egyedül ám kérem,
jönnek-mennek szép nők, öltözve ledéren.
Ádám Sergiolus, Sergiola fia,
kinek lakásában áll a vad orgia.

Ádám: **/Hej mambó.../**
Hej mámor! Kéj van az orgiában,
ez hódít mindenkit mostanában,
szép nőcskék vannak a társaságban:
Cluvia, Fiorentina.
Esténként tombol a kéj, a mámor,
részt kérünk jó féle orgiából,
kéjhörgés hallatszik minden házból,
ez az élet sava-borsa,
ettől szép az ember sorsa
szép kék Itáliában!

Beszélő: Cluviát a némbert megöleli Ádám
puha és rugalmas kerevete hátán.
Lucifer látja ezt, kiált egyet:

Lucifer: Vivát!

Beszélő: s emígy csalogatja magához Hippiát:

Lucifer: **/Csókolj meg engem.../**
Csókolj meg engem Hippia,
s igyál, hisz itt a jó pia.
Hogyha ebből iszol szíved vidul,
s finoman tudsz csókolni nem oly vadul,
csókolj meg engem Hippia,
igyál, hisz itt a jó pia!

Hippia: **/Az én apukám.../**
No jöjj apukám, adok egy csókot teneked,
mint amilyent nem kaptál soha még.
Te szép pofikám, már előre is remegek,
izzik a testem, vérem lánggal ég.
Bár oly csúf vagy, mint maga a Belzebub,
ám az számít, hogy a férfi mit tud,
édes Lucikám, ne késs, ne kínozz, gyere már,
vérem lobog, ölem remegve vár.

Beszélő: Tetejére hágott a mulatás, lárma,
pajzánkodik a nép kiki párrá válva.
E vad orgiába beleun a test is,
s fenyegető rémként beköszönt a pestis.
E keserves jelre Ádám összeborzad,
megjön a nagy böjtje ennek a dús tornak,
nincsen már a kéjben szemernyi öröme,
csak egy valami van: hallatlan csömöre.

Ádám: **/Veni, vidi, vici.../**
Veni, vídi, vici, hiszi ezt a piszi,
nekem már Róma se kell.
Unalmas a puszi, gyerünk innen Luci,
szaladjunk sebesen el.

VII. szín. (Konstantinápoly)

Beszélő: Konstantinápolyban vagyunk, a színen egy zárda,
sok apáca lakik benne, az ablaka zárva.
Keresztes lobogók alatt vonul be a gárda,
indulóját énekeli hejézve-hujázva:

Keresztesek: **/Amikor az ezred bevonul.../**
Mikor az ezred bevonul, s a dob peregni kezd,
tizenhat sztambul hirdeti tizenhat bőrön ezt:
A dicső keresztes sereg mindig harcra kész,
a mi vezérünk Tankréd, a legnagyobb vitéz.

Ádám: **/Istanbul.../**
Tankrédnak hívnak a szerecsenek,
én volnék ám az a fenegyerek,
Szentföldért hősiez harcra kelek,
ez az én céloim, hej!
Hős vértől vérpiros a seregem,
utunkban százezer veszedelem,
mégis várt végül a győzedelem,
nagyokos ám e fej!
És most megjöttünk sok hősi harcon át,
elfoglaltunk minden várost,
sátrat, várat, katakombát.
Vígágnak eljőve az ideje,
kár, hogy nincs Tankrédnak kicsi neje,
várná most lágy puha kerevete,
de sebaj, majd lesz még!

Beszélő: A győztes sereget üdvözölni szokták,
üdvözlésükre hát jönnek az apácák,
Mind erényes kislány, egyikük sem léha,
mind egy szál lilioim, s közöttük jön Éva.

Apácák: **/A cigányok sátoira.../**
Mi vagyunk az apácák, ladi-ladi-lom, sárga lilom,
kacsóikban a pálcák, ladi-ladi-lom, sárga lilom,
hogya valaki ránknéz, a pálcával üt a kéz,
mert mivélünk játszani, játszani nem lehet,
mert ezt a szerzet nem engedi meg.

Beszélő: A főnöknő kilép és néhány perc alatt
egekig dicséri a keresztes hadat.
Boldog, hogy Tankrédék szépen visszatértek.
Ádám a beszédből biz nem sokat ért meg,
mert miközben beszél az agg priorissza,
szemeivel Éva dús bájjait issza.
Amikorra vége a szép ünnepségnek,
Ádámiban a mámor szent lángjai égnek,
odaáll a zárda zárt ajtaja elé
és ily szókat küldöz lágyan Éva felé:

Ádám: **/Gyere csókolj meg.../**
Gyere csókolj meg szaporán tubicám,
ölelő karral tapadozz ide rám,
hív a Tankréd, vár a nagy rét,
puha fú }esz az ágyacskánk.

Éva: **/Túl szép.../**

Túl szép, amit te mondsz,
de sajnos én nem mehetek.
Elzár a zárda már
és én semmit nem tehetek,
s ha két szép szemedbe nézek
sajnos csak sírni tudok,
úgy fáj, hogy apáca lányka vagyok.

Ádám: **/Mért nem szabad szeresselek.../**
Mért nem szabad szeresselek,
mért csak kívülről lesselek téged?
A szívemben nagy a ború,
mert ez a rend túl szigorú néked.
Mért nem szabad csókolózni,
annak, aki régimódi apáca?
Hiába piheg a keble,
hiába lánghol remegve szája.

Éva: **/Ó, csak ne volnék.../**
Ó, csak ne volnék föl Kent apáca,
akire szigorún vigyáznak,
kebledre hullnék és rád borulnék,
nem bánám bármennyien is látnak.
De mert a zárka a rendje ám csuda kemény,
arra, hogy öledbe hulljak nuku remény,
menj el vitézem, tőled ezt kérem
én a szende lány.
Ó, sír a lelkem, árva szívem ó, de fáj,
hogy nem lehet tiéd e száj,
bárhoqy is szeretnék csókolózni én veled,
sajnos babám, ezt nem lehet!

Beszélő: Ádám nekibúsul, háborog a lelke,
Évát már a zárda ajtaja elnyelte,
odaballag Luci, Ádám hú csatlósa,
s szól is már Ádámhoz vigasztaló nóta:

Lucifer: **/Nem való bokréta.../**
Nem való lilium véres sisak mellé,
nem való apáca harcos vitéz mellé,
mért is szomorkodsz hát kedves egy barátom,
azt, hogy szerelmes vagy magam is jól látom,
gyerünk el lóháton.

Ádám: **/A lányok, a lányok.../**
A zárda bezárva és Éva elszaladt,
s én állok, mint lakziban a vőfély,
és bámulom bambán ez ódon bús falat,
mit lágyan behint most a dús verőfény,
a Szentföld, s e szent hölgy tovább nem érdekel,
tetszésem meg ez a kor se nyerte,
hol nincs nő és nincs szerelem,
az olyan hely nem kell nekem,
gyerünk, gyerünk új korba Luciferke!

VIII-IX-X. szin. (Prága-Párizs-Prága)

Beszélő: Ádámot Prágába hozta el az álma,
Rudolf császárnak a fényes udvarába.
Mint Kepler csillagász lett, ez elég jó sor,

horoszkópokat gyárt, csillagokból jósol.
Épp most lép hozzája egy udvari ember,
s Keplernél imígyen csillagjóslást rendel:

Udvaronc: **/Doktor úr, doktor úr.../**

Kepler úr, Kepler úr, a híre csoda nagy,
azt mondják Ön remekül jósol,
Kepler úr, Kepler úr kétséget sose hagy,
tudja a kék csillagos ég ön remek egy agy.
Kepler úr, Kepler úr, gyanús lett a nejem,
mit tehetek hát mondja meg nékem,
mit mutat csillagom, most nézze meg ezt Keplerkém,
megcsal-e a feleségem igazán?

Beszélő: Ádám a távcsövét a nagy égre szegzi
és a horoszkópot énekelni kezdi:

Ádám: **/Páros csillag az ég alján.../**

Páros csillag az ég alján,
egyik fényes másik halvány,
azt mutatja ez a csillag néked,
felszarvaz a kicsi feleséged!

Udvaronc: Ó, kedves Keplerkém, szívem olyan nehéz,
két csillag egy ilyen jóslathoz nem kevés?

Ádám: **/Tegnap sem ragyogott.../**

Tegnap sem ragyogott több csillag az égen,
kémelem az eget én már réges-régen.
Mindig egyforma, akárhogy forgatjuk, akárhogy forgatjuk
jobbra a kis göncöl, balra a fiastyúk.

Beszélő: Ne gondoljuk ám, hogy Ádámunk kivétel,
ő is ugyanúgy van csapodár nejjével,
Míg ő horoszkópot gyárt nagy dérral-dúrral,
könnyűvérű neje megcsalja egy úrral.
De ez még nem elég, neje őnagysága
folyton pénzt követel cipőre, ruhára.

Éva: **/A ruha a fő.../**

A ruha a tő és benne a nő,
adj hát pénzt apuskám,
no ne légy fukar te öreg cudar,
hisz büszke lehetsz rám.
Szépnek lenni érdemes, biz úgy ám,
szép nő mindig érdekes,
no ne oda nézz, add ide a pénzt,
ne légy már te rémes.

Ádám: **/Két kicsiny fehér balettcipő.../**

Mindig új ruha és új cipő,
ez már anyukám, elrémítő!
Te csak pénzt kérsz, pénzt kérsz,
pénzt kérsz, pénzt kérsz szüntelen,
oly sanyarú az én sivár kis életem.
Asszony én neked megsúghatom,
pénzzel ezt tovább már nem bírom,
ne legyen benned oly nagy igény,
egy vasat se kapsz, ezt kijelentem én!

Beszélő: Nekibúsul Ádám, fáj a szíve tája,
elkeserítette Éva léhasága.
Bort hozat s bánatát az italba fojtja,

szomját, szenvedését így egyszerre oltja.
A mámor lassacskán álomba ringatja,
fejét bóbiskolva ölébe ingatja,
karjaiba veszi őt a röpke álom,
átrepül Ádámmal koron és határon.
Párizsban teszi le, ahol ő, mint Danton,
felkelt nép ostora, forradalmi fantom,
szabadságot kíván és jogot, valódit,
de végül ebben a korban is csalódik.
Míg Ádám álmában ott jár a nagy korba'
neje egy ifjúval surran a bokorba.
Ámde peche van, mert Lucifer meglátja
és Keplerné titkát világgá kiáltja:

Lucifer: **/Mi, mi, mi mozog.../**

Mi, mi, mi, mi, mi, mi, mi,
Mi, mi, mi, mi, mi, mi, mi,
mi mozog a zöldleveles bokorban.
Azt gondoltam, hogy egy róka vagy egy nyúl,
se nem róka, se nem nyúl, Kepler neje meg egy úr
ugrott ki a zöldleveles bokorból.

Beszélő: E keserű hírre ébred újra Ádám,
agancsokat érez homlokának táján,
míg neki álmában terveken főtt feje,
megtörtént a nagy baj: megcsalta a neje,

Ádám: **/Jaj nekem, de nagy a veszedelem.../**

Jaj nekem, felszarvazott a nejem
a bokor rejtekén,
pár hete, ilyesmit már ővele
bizonnyal sejtek én.
Sírok én, nem kell az udvari fény,
nem kell a pénz, a hír, a siker,
csalódtam ebben is, az asszony mind hamis,
vezess el gyorsan újabb korba Lucifer!

XI. szín . (London.)

Kar: **/Londonban hej.../**

Londonban hej, van egy nagy vásár
és a vásárban sok vevő.
Itt láthatjuk most derék hősünket,
ide jött Luciferrel ő.
Tetszik a kép mi szembetárul,
itt majdnem hogy mindenki árul,
az egész egy nagy bolt maga,
ez a polgárság korszaka.

Beszélő: Ádám és Lucifer, mint két munkásember
ismerkedik az itt zajongó tömeggel.
Ádámot a nyüzsgés szinte elkábítja,
megtalálta" célját, váltig ezt állítja,

Ádám: **/Domino.../**

Ez a kor, ez a kor,
mire a lelkem régóta vágyik,
ez a kép csudaszép,
szebb, mint az előbbi elhagyott másik.

Az egyén nem rab, ami volt tegnap,
Lucikám, igazán
ez amit én keresek.

Lucifer: **/Perzsavásár.../**

Látszat az csak, ami szép,
nyomorult ám ez a nép,
becsület egy csöppnyi sincsen,
az ismeretlen rég.
Máma minden eladó,
erény, hűség, esküszó,
csalódni fogsz most is Ádám,
ez az ami tényvaló.

Beszélő: Ádám nem hiszi el Lucifer beszédét,
ámde a vitának az szabj a végét,
hogy feltűnik Éva, kit kísér az anyja,
a Ádám a vitázást rögtön abbahagyja.
Évát meglátja és szerelemre lobban
és kérlelni kezdi a nőt azon nyomban:

Ádám: **/Két babonás szép szemednek.../**

Két babonás szép szemednek imádója lettem,
a te helyed itt van drágám szorosán mellettem.
Gyere velem édes rózsám, feleségül veszek,
kicsi házam teljhatalmú úrnőjévé teszek.

Éva: **/Ó, ó, sajnálom nem lehet kérem.../**

Ó, ó, sajnálom nem lehet kérem,
munkással én be nem érem,
énnékem csak a cél:
gazdag legyen az, aki elér.
Mert a pénz, gazdagság,
nékem csakis ez a boldogság.

Beszélő: Eltávozik Éva, elnyeli a vásár,
Ádámnak szívére a búbánat rászáll.
Lucifer, hogy ezzel igazolja szavát,
elkap egy előttük sétáló vén banyát,
s megüzeni véle a léha Évának,
hogy Ádám dúsgazdag, kincsei tárának
nem is tudja számát. Éva ezt meghallja
és anyját azonnal tettekre sarkallja:

Éva: **/Édesanyám kössön kendőt.../**

Édesanyám kössön kendőt, selymet a fejére,
menjen el ahhoz az úrhoz a vásár szélére,
mondja meg, hogy szerelmemet odaadnám néki,
hogyha arannyal telt zsebét értem ürítné ki.

Beszélő: Ádám szomorú lesz, majdnem a könnye hull,

Lucifer szava ím igaznak bizonyul,
ez a kor is romlott, erkölcstelen, léha,
még a női szív is eladó portéka.
Eldönti magában: nemesebb kort választ,
Éva anyjának így adja meg a választ:

Ádám: **/Nem adlak másnak.../**

Nem kell a lányod, nem kell e léha szajha,

hiába is mond szépeket most az ajka,
engem nem érdekel, akinek csak a más pénze kell
és kend is vén anyó, tűnjön most sebesen el.
Feléd esengek Lucifer, hű barátom,
csalódtam itt is, igazadat belátom,
gyerünk el innen, oda ahol lehet hinned,
olyan korba vigyél, ahol boldog, aki él.

XII. szín. (Falanszter)

Beszélő: Teljesíti Ádám kérését Lucifer,
ahová most viszi: óriás falanszter.
Az egyén helyére itt a közjó kerül,
Ádámnak - ezt látva - szíve igen derül.

Ádám: **/Ancsa, Ancsa.../**

Ez a hely aztán csudajó,
ez az, ami nékem való.
Közösségben él az egyén,
boldog a lány és a legény.

Lucifer: **/Gimbelem, gombolom.../**

Azt mondom én neked:
tölts csak itt két hetet,
addig ezt jól megnézheted,
s megváltozik a nézeted.

Beszélő: Lucinak - mint mindig - most is igaza volt,
két hét múlva Ádám bizony már így dalolt:

Ádám: **/Zippzár./**

Amikor én ide jöttem véled, kedves Lucifer,
boldogsággal töltötte el szívem ez a falanszter,
úgy éreztem megtaláltam azt a kort, mit keresek,
ez lesz majd a végső célom, boldog csak itt lehetek.
Nincsen itt egyéni önzés, nem ontanak honfivért,
minden ember szorgalmasan munkálkodik a közért,
ámde ebben is csalódtam, mint még mindenik koron,
a sok típus látványtól lett nékem típus-undorom.
Megszűnt itt az egyéniség, munkunkagép lett az egyén,
típus alakok tolongnak egymás hátán és hegyén,
típus ruha, típus cipó, típus kalapviselet,
típus itt a tél, a nyár és típus itt a kikelet,
típus deszkán típus vásznat vasal típus vasaló,
típus széklábakat farag itt a Michel Angelo,
Luther a hős reformátor itt a kazánt fűtheti,
Pláton meg az álmai helyt birkanyáját kergeti,
Hallottam itt típus dumát, láttam típus-gyereket,
típus cigányok csináltak típus cigánykereket.
Lucikám, ezt nem akartam, tűnjünk innen sebesen,
mert különben mihamarabb el fog menni az eszem,
aki ilyet kitalál az huszonötöt érdemel,
gyerünk innen jó Lucikáim, vezess egy új korba el.
Utam végét, vajon mikor érem el?

XIII. szín. (Az úrben)

Beszélő: Belefáradt Ádám a sok földi zúrbe,
Luciferrel ezért felrepült az úrbe.

Ádám: **/Meseautóban.../**
Távol mindentől csillagok gyémánt során,
repülünk lefelé Lucikám.
Odalenn oly sivár ez a vétkes világ,
szomorún letörrik a virág.
Lenn a földön az én Évám lágy csókra vár,
s ez a jó, csak a jó ugyebár?
Gyere szállj vissza hát, Lucikám hú barát,
no, ne félj, ne izélj, gyere már.

Lucifer: **/Túl az Óperencián.../**
Túl a nyugös föld körén jó a semmi lét,
nincs ott bánat, gyötrő nő, nem szül új izét,
jőjj el Ádám énvelem túl a földkörön,
nincs ott kín és szenvedés, nem fáj az öröm.

Beszélő: Lucifer szavára Ádám ingadozik,
szívében már-már a kétkedés lakozik,
már majdnem hogy bedől a gyarló balgatag,
de megszólal a Föld szelleme, hallga csak:

Föld szelleme: **/Bolyongok a város peremén.../**
Mit bolyongsz te balga, bús bohó,
mért nem jó néked a földgolyó?
Innen el nem menekülhetsz,
hisz úgylis visszahúz a gravitáció.

Ádám: **/Veled vagyok még gondolatban.../**
Nem tudok tőled elszakadni,
elhiszem, hogy nem is lehet,
szépet e vén föld tud csak adni
felvidítva szívemet.
Szörnyű út volt ez, legyen vége,
nem kellene a csillagok,
én most úgy érzem sokkal jobb lesz nékem,
ha földre visszaballagok.
Az emberek párosan járnak
a parkok selymes, lágy szőnyegén,
és addig itt repülök zúgva
Luciferkóval az úrben én,
ó, ezt már nem tudom kibírni, nékem is kell
az illatos virág,
gyerünk, gyerünk a földre vissza,
hisz odalent szép a világ.

XIV. szín. (Eszkimó)

Beszélő: Ádám és barátja visszatért a földre,
ám hiába vágyott puha fűre, zöldre,
sivár jéghegyeket, tenger havat látott,
s e látvány láttára imígyen kiáltott:

Ádám: **/Hideg szél fúj édesanyám.../**
Hideg szél fúj Luciferkém, add ide a kucsmám,
mert különben itt fagyok meg ezen a hóbuckán.
Térdig járok itt a hóba,
Luciferkém, vezess innen, mert nem leszünk jóba.

Lucifer: Hová, hává, hává?

Ádám: **/Tündérkirálynő légy a párom.../**

Követlek én akárhová!
Menjünk, hol ember van a tájon,
nem hóbucka, hideg álom.
Menjünk tovább,
vigyél serényen, hol embert remélnem,
engedd ezt elérnem, jöjj, jöjj, jöjj!

Lucifer: **/Moulin Rouge.../**

Tovább nincsen út, tovább nincs reménység,
íly zord tájakon él az emberiség.
Szép álmaidat üzted eddig Ádám,
ez lesz majd a vég, sose hallgattál rám.
Semmi se volt jó, amit eddig adtam én,
innen nincs kiút, itt fagyhatsz meg vén legény,
van itt élet ám, ne légy Ádám félénk,
ott egy eszkimó, indul is már felénk.

Eszkimó: **/Vén cigány.../**

Nagyságos uraim kérem,
teremtő istenek tán?
Engedjék, hogy felkínáljam
az én kis kalyibám.
Kérjenek bármit is tőlem,
megadom szívesen én,
csak fókát ne kérjenek, mert
sok eszkimó van és
fóka kevés, nagyon kevés.

Ádám: **/Nem kell a csókad.../**

Nem kell a fókád, nem kell nékem semmi,
szeretnék innen gyorsan tovább menni...

Lucifer: **/Befújta az utat a hó.../**

Befújta az utat a hó, de itt van már az eszkimó,
ajándékát kézen fogja, ez itten a világ sorja,
elfogadni el kell menten, meg ne sértsd hát édes szentem,
ígaz, hogy nem Semirámis, de jó lelked talán rávisz.

Eszkimó: **/Egy szép picike eszkimó a babám.../**

Egy szép picike eszkimó a babám,
féléves éjszakán találta papám.
Ha fúj, süvölt a szél és nagy a hideg,
ő búj, s a fókahúst is ő süti meg.
Tekintsd meg Ádám, formája ó mily csodás,
ölel kacéran, meglátod nem kell más.
Ő jöjj, nesze a pici nejem tiéd,
bírd őt és kibírható lesz majd a jég.

Ádám: **/Arrividerci Róma.../**

Idáig hogy süllyedtem,
ó, én szegény fejem.
Menekülnék ám a kényszer rávisz,
s én, akit már csókoltt Semirámis,
ezt a csúnya eszkimó nőt máris ölelhetem.

Éva: **/Seherezáde.../**

Légy üdvözölve szép idegen,
jöjj be, oly jó lesz majd idebenn,
amit csak kívánsz én megteszem,
jöjj és ölelj meg szép idegen.
Tudom a múltad zajos és nagyszerű,
sötét kunyhóban vár a derű.
Ne sértsd meg férjem, fogadj el hát,
töltsd vélem együtt az éjszakát.

Ádám: **/Cseresznyevirág.../**

Lucikám ez már mégis borzalom,
hogy idejutott a világ,
nem tudom leplezni az undorom,
menjünk tovább.

Lucifer: (folytatva)

Csak várjál sose siess, ez a hely bár nem kies,
gyűljön a tapasztalat, ne makacsold meg magad.

Ádám: (folytatva)

Lucikám esedezem, nem kell ez a szerelem,
nem kell a fényes jövő, csak a jelen.

Lucifer: (folytatva)

No, jól van nem gyötörlek Ádikám,
ébredj hát, álmod végetért,
megteszem kell soká várni rám,
mit szájad kért.

XV. szín. (Az Édenen kívül)

Ádám: **/La Cucaradsa.../**

Rettentő képek, hová levétek,
hová lettél Lucifer,
hol van a párom, szörnyű az álom,
melyből most ébredek fel?

Éva: **/C est si bon.../**

Ádikám, mért vagy olyan zilált,
amíg Évi aludt apuci mit csinált?

Ádám: **/Nem mondhatom el.../**

Nem mondhatom el senkinek, hogy mit csináltaim,
hogy eddig hol bolyongtam én álom során,
nem mondhatom el, félek kinevetsz majd érte,
ne késztesd, hogy elmondjam ezt kis anyukám.

Éva: **/Ó, a mesebeli Afrika.../**

Ó, nem is igaz kis pofám, hisz az elmúlt éjszakán
te olyan aranyos, édes voltál,
hogy azt én nem felejttem el.
Ó, úgy átölelt a két karod, szívem perzselte sóhajod,
úgy mosolyogtál, nosza mondd el,
nosza hát mondd el kicsikém.

Ádám: **/Rumba negra.../**

Elmondom hát neked az álomképeket,
melyekből csakis nagy keservek
maradtak örökbe énnekem.

Hogy merre jártam, mi mindent láttam én,
szívemből kiűzve, elűzve a remény.
De voltam én bús fáraó
és hadvezér és naplopó,
a Szentföldért harcoltam ő,
s voltam csillagvizsgáló, ajjajajjaj, ajjajajjaj.
Voltam Londonban is, ott a lány mind hamis,
elzárt a falanszter s ez egyszer
de jó, hogy felébredtem én.

/Én mindenkiben csalódtam.../

Én mindenkiben csalódtam, szörnyűk az álnok,
mi szépek látszik valótlan, álnok, hamis.

Beszélő: Ádám szomorúan csüggeszti le fejét,
szikla felé indul, ott hagyva a nejét.

Ádám: **/Búcsúzni jöttem.../**

Búcsúzni jöttem, szívem olyan nehéz,
mert minden álmom most már a ködbe vész.
Egy percre jöttem, aztán megyek tovább,
lelépek innen, többé sohase lát.

Éva: **/Hiába menekülsz, hiába futsz.../**

Hiába menekülsz, hiába futsz,
a sorsod elől futni úgyse tudsz,
eddig nem mondtam, elhallgattam:
anyának érzem magam.
Hiába gondoltad, hogy vége már,
az emberre nem vár már a halál,
köszönöm hát én Istenem,
hogy gyerekelem lesz nekem.

Kar: **/Nem tehet ő róla.../**

Nem tehet ő róla, más is járt így már,
megesik mással is, hogy bent kalibában hál.
Papa lesz az Ádám, Éva már nem lány,

Beszélő: Mit csinálhat Ádám? Leborul a porba,
s csókolgatja Éva lába nyomát sorba.

Ádám: **/Áprilisi tréfa volt csupán.../**

Álom és káprázat volt csupán, amit eddig éltem,
álmaim során eddig ilyet én el nem értem.
Nem is tudom, hogy történhetett,
szül az Éva most egy gyereket,
tovább folytatom tehát az emberi nemet.

Beszélő: Szörnyű álmok után boldog lett ím Ádám,
ölelgeti Évát zöldelő domb hátán,
és hogy boldogságuk még teljesebb legyen,
megszólal az Úr is, ülve egy fellegen:

Úr: **/Megbocsátom néked.../**

Megbocsátom néked, minden régi vétked,
minden hűtlenséged, melletted maradok.

Beszélő: Teljes a boldogság, Ádám-Éva örül,
egy bokor mélyéről Luci előkerül,
látja, hogy vesztített, nem sikerült terve,
elballag a színről búcsút énekelve:

Lucifer: **/Funiculi, funicula.../**

Elvesztettem ezt a harcot bevallhatom, bevallhatom,
látom ezt nagy kudarcot, nem tagadom, nem tagadom.
Mindен fátadságos munkám ára ott veszet bent,
ott veszett bent,
hogv Ádám ebbe a kalibába most is bement, most is bement.
Ádám, Ádám jól kitolt velem,
számomra itt babér nem terem,
én istenem, mi lesz velem, fejem verem, úgy kell nekem,
hogv elvesztettem harcomat, végtelen szégyellem.

Kar: Ádám, Ádám jól kitolt velem stb.

Vége.

Szereposztás:

Ádám: Hardicsai Béla

Éva: Sere Gabriella

Lucifer: Rátz Miklós

Beszélő: Szabó Imre

Egyéb szerepek: Dr. Lázár Szabolcs, Szántay Albin, Szóllósi János

Zongorán kísér: Dr. Lázár Szabolcsné